

galore cu privire la conduita judiciară. (traducere din eng.) Institutul Național al Magistraturii. 129 p.

6. Favoreu Louis. Legalite et constitutionnalite. Cahiers du Conseil constitutionnel n°3 (novembre) 1997 <http://www.conseil-constitutionnel.fr/conseil-constitutionnel/francais/nouveaux-cahiers-du-conseil/cahier-n-3/legalite-et-constitutionnalite.52858.html>

7. <http://plato.stanford.edu/entries/rousseau/>

8. Racu S. și alți. Drepturile omului și problema dezabilităților. Reglementări internaționale și naționale privind drepturile omului. Chișinău: Cartier juridic, 2011. 280 p.

9. Goodman R., Alston ph International Human Rights. London: Oxford University Press, 2012. 16632 p.

10. Mihai Gh. Fundamentele dreptului. Teoria răspunderii juridice. Vol. V, București: Beck, 2006. 292 p.

11. Perelmann Ch. Le raisonnable et le déraisonnable en droit. Bibliothèque de Philosophie du droit, vol. XXIX, Paris, 1984.

12. Mr. Justice Ramsey the Honorable. Guidelines for the Assessment of General Damages in Personal Injury Cases. Twelfth Edition, London: Oxford University Press, 2013. 112 p.

13. Craiovan I. Tratat elementar de teoria generală a dreptului. București: ALL Beck, 2001. 384p.

14. Djuvara M. Drept și sociologie. București: Isd, 1936. 536 p.

15. Craiovan I. Tratat elementar de Teoria Generală a Dreptului. București: 1999. 334 p.

16. Eliescu M. Răspunderea civilă delictuală. București: ed. Academiei Române, 1972. 250 p.

17. Huma I. Cunoașterea și interpretarea în drept. Accente axiologice. București: Academiei române, 2005. 270 p.

INFORMAȚIA DESPRE AUTORI

Dumitru Baltag,
dr. hab., prof. univ.
Adelina Florea –doctor în drept

INFORMATION ABOUT AUTHORS

Dumitru Baltag,
dr. hab., in Law, University
professor
e-mail: dumitrubaltag@gmail.com

Adelina Florea,
doctor of Law
e-mail: florea-adelina@mail.ru

CZU 347.451

OBIECTUL CONTRACTULUI DE VÂNZARE LA DISTANȚĂ

Vlada CALMÎC,

lector universitar, magistru în drept, Universitatea de Stat din Moldova

REZUMAT

Complexitatea cercetării obiectului juridic și material al contractului de vânzare la distanță se datorează faptului că legea specială în domeniul vânzărilor la distanță nu definește nici noțiunea contractului de vânzare la distanță, nici obiectul lui. Interpretarea gramaticală și logică a noțiunii de contract la distanță, ne permite să afirmăm că pot constitui obiectul material al contractelor la distanță, atât produse, cât și servicii. În acest context apar mai multe probleme de ordin teoretic și practic, care urmează a fi soluționate în cel mai apropiat timp, deoarece vânzarea la distanță este o ramură a economiei care arată o dezvoltare foarte rapidă și este una dintre cele mai promițătoare domenii de afaceri din întreaga lume.

Cuvinte-cheie: vânzările la distanță, comerțul, vânzările on-line, consumatorul, sistemul de vânzări organizat la distanță, produs, servicii, informație.

OBJECT OF THE DISTANCE SALE CONTRACT.

Vlada CALMIC,

lecturer, master of laws, Moldova State University

SUMMARY

The complexity of investigating the legal and material object of the distance selling contract is due to the fact that the special law on distance sales does not define either the notion of the distance selling contract or its object. The grammatical and logical interpretation of the term distance contract allows us to affirm that the material object of distance contracts, both products and services, can be the material object. In this context, there are several theoretical and practical issues to be solved in the near future, because distance selling is a branch of the economy that shows a very rapid development and is one of the most promising business areas in worldwide.

Keywords: Distance selling, commerce, online sales of goods, consumer, distance sales system, product, services, and information.

Introducere. Contractul de vânzare-cumpărare la distanță este o varietate a contractului de vânzare-cumpărare, care însumează mai multe trăsături juridice ale contractului gen. Concomitent, contractul de vânzare-cumpărare la distanță se evidențiază prin mai multe trăsături și elemente specifice. Considerăm că diferența dintre contractul clasic de vânzare-cumpărare și cel de vânzare-cumpărare la distanță constă în limitarea obiectului acestor acte. Totodată, cercetarea obiectului contractului de vânzare la distanță este aproape imposibilă fără analiza problematicii obiectu-

lui contractului gen.

Materiale utilizate și metode aplicate. În studiul de față a fost consultată literatura de specialitate, legislația în vigoare, precum și legislația altor țări, inclusiv directivele Uniunii Europene. Pentru atingerea scopului, au fost aplicate următoarele metode de cercetare științifică: analiza logică, analiza comparativă, sinteza.

Rezultate obținute și discuții. În concepția Codului Civil[1], poate forma obiectul contractului de vânzare-cumpărare a oricărui bun mobil sau imobil, bunul prezent sau viitor, singura restricție fiind impusă de Codul Civil referitoare la legile

ce interesează ordinea publică și bunele moravuri. Suplimentar, conform art. 206 combinat cu art. 512 CC, obiectul actului juridic trebuie să fie licit, să se afle în circuit civil și să fie determinat sau determinabil cel puțin în specia sa și să prezinte o prestație posibilă.

În literatura de specialitate, problematica obiectului contractului de vânzare-cumpărare a fost studiată foarte minuțios de mai mulți savanți renumiți. Savantul rus Suhanov E. A. consideră că obiectul juridic al contractului de vânzare-cumpărare este obligația vânzătorului de a transmite bunul în proprietate și obligația corelativă a cumpărătorului de a primi acest bun și de a achita prețul, iar obiectul material este bunul remis, precum și suma de bani [2, p. 156]. În lucrările savanților Braginschii și Vitreanschii se precizează că, analizând obiectul actului juridic civil în general, se are în vedere actul juridic ca izvor al raportului juridic obligațional, și, în acest sens, noțiunea de „obiect al contractului” este mai bine zis „obiectul obligației născut din contract” [3, p. 183].

Savanții autohtoni la fel consideră că obiectul juridic al contractului de vânzare-cumpărare îl constituie acțiunile vânzătorului îndreptate spre transmiterea dreptului de proprietate asupra bunului cumpărătorului și, respectiv, acțiunile cumpărătorului în vederea preluării bunului și achitării prețului convenit. Or, dat fiind faptul că contractul de vânzare-cumpărare este unul sinagmatic, acesta generează două categorii de obligații reciproce și opuse, fiecare dintre ele având un obiect propriu [4, p. 15]. Cercetătorii în domeniu evidențiază și obiectul material al contractului, în cazul vânzării-cumpărării este vorba de bunul remis cumpărătorului, precum și suma de bani destinată vânzătorului. Literatura juridică autohtonă opinează că conceptul de obiect al contractului este folosit uneori cu sensul de obiect al obligației.

Savanții români cercetează foarte minuțios confuzia frecventă dintre obiectul contractului și obiectul obligației. Legislația României face

distincție expresă între obiectul contractului și obiectul obligației rezultată din contract. Astfel, conform art.1225 alin.(1) din Codul civil al României aprobat prin Legea nr.287/2009[5], obiectul contractului îl reprezintă operațiunea juridică, precum vânzarea, locațiunea, împrumutul și altele asemenea, convenită de părți, astfel cum aceasta reiese din ansamblul drepturilor și obligațiilor contractuale, iar referitor la obiectul obligației art.1226 alin. (1) prevede că „obiectul obligației este prestația la care se angajează debitorul”. Savantul Liviu Pop constată că în doctrina juridică românească se poartă discuții referitor la împrejurarea dacă obiectul obligației contractuale este sau nu identic cu obiectul contractului din care s-a născut acea obligație [6, p. 16].

Reieșind din prevederile art. 206 și 512 Codului Civil al RM, ne alăturăm la opinia savanților care consideră că obiectul juridic al contractului de vânzare-cumpărare trebuie cercetat prin prisma obiectului obligației născut din contract. În cazul contractului de vânzare-cumpărare este vorba despre acțiunile vânzătorului îndreptate spre transmiterea dreptului de proprietate asupra bunului cumpărătorului și, respectiv, acțiunile cumpărătorului în vederea preluării bunului și achitării prețului convenit.

În continuare este necesar de stabilit specificul obiectului material și juridic al contractului de vânzare-cumpărare la distanță. Analizând prevederile Legii privind drepturile consumatorilor la încheierea contractelor nr. 8 din 26.02.2016 [7], ajungem la concluzia că obiectul contractului de vânzare-cumpărare la distanță este mult mai restrâns în comparație cu obiectul contractului de vânzare-cumpărare, dar în ambele cazuri constituie o clauză esențială a acestora.

Astfel, art. 2 alin. (2) al legii nr. 8 din 26.02.2016 prevede că prezenta lege nu se aplică următoarelor tipuri de contracte:

a) contracte de prestare a unor servicii sociale, inclusiv de cazare socială, de îngrijire a copiilor și de susținere a familiilor și a persoane-

lor în scopul depășirii unor situații de dificultate;

b) contracte având ca obiect serviciile de sănătate orientate spre nevoile populației de ocrotire și recuperare a sănătății, realizate prin folosirea cunoștințelor profesionale medicale și farmaceutice;

c) contracte având ca obiect jocurile de noroc, care implică miza pe un pot cu valoare pecuniară, inclusiv loterii, jocuri de cazinou și tranzacții de tipul pariurilor;

d) contracte referitoare la servicii financiare;

e) contracte pentru dobândirea sau transferul unor drepturi asupra unui bun imobil, cu excepția contractelor privind serviciile agenților imobiliari și a celor privind închirierea unor spații în scopuri nerezidențiale;

f) contracte având ca obiect construirea unor clădiri noi, transformarea substanțială a unor clădiri existente sau închirierea de locuințe în scopuri rezidențiale, cu excepția celor privind construcția unor anexe la clădiri și a celor privind repararea și renovarea clădirilor;

g) contracte privind pachetele de servicii turistice;

h) contracte privind cazarea periodică, privind produsele de vacanță pe termen lung, contracte de intermediere a produselor de vacanță și de intermediere a participării la un sistem de schimb;

i) contracte care sunt autentificate, fie în virtutea legii, fie la cererea părților, de către un notar public care trebuie să se asigure, furnizând informații juridice cuprinzătoare, că încheierea contractului survine numai după ce consumatorul a analizat cu atenție aspectele juridice și a luat cunoștință de sfera de aplicare juridică a acestuia;

j) contracte având ca obiect furnizarea alimentelor, băuturilor sau a altor produse de consum casnic curent, livrate fizic de către un comerciant care se deplasează frecvent sau periodic la domiciliul, reședința sau locul de muncă al consumatorului;

k) contracte de prestare a unor servicii de transport de pasageri, cu excepția art.7 alin.(2)-(4) și a art.18 și 21;

l) contracte încheiate prin intermediul automatelor sau incintelor comerciale automatizate;

m) contracte încheiate cu furnizorii de servicii de comunicații electronice prin telefoane publice cu plată, pentru utilizarea acestora, sau încheiate pentru utilizarea unei conexiuni unice prin telefon, Internet sau fax, stabile de un consumator.

Este notabil faptul că lista contractelor la care nu se aplică prevederile legii sunt identice cu listă similară în Directiva 2011/83 UE privind drepturile consumatorilor [8]. Aceste numeroase excepții din domeniul aplicării directivei au fost adoptate pentru motive diferite. Unii au fost incluse, deoarece secțiunile în cauză au fost deja supuse unor reglementări detaliate în cadrul legislației UE, și anume, serviciile financiare, contracte privind pachetele de servicii turistice, contracte de prestare a unor servicii de transport de pasageri. Iar în cazul contractelor pentru dobândirea sau transferul unor drepturi asupra unui bun imobil, contracte de prestare a unor servicii sociale și contracte având ca obiect jocurile de noroc, legiuitorul european a considerat că natura acestor acte juridice le face inadecvate pentru reglementarea unitară și necesită reglementarea individuală de fiecare stat-membru în parte.

Este remarcabil faptul că complexitatea problematicii stabilirii obiectului juridic și material al contractului de vânzare la distanță, se datorează faptului că legea specială în domeniul vânzării la distanță nu definește nici noțiunea contractului de vânzare-cumpărare la distanță, nici obiectul lui. În conformitate cu prevederile art. 3 din legea nr. 8 din 26.02.2016 *contract la distanță* se prezintă orice contract negociat și încheiat între comerciant și consumator în cadrul unui sistem de vânzări sau de prestări de servicii la distanță organizat, fără prezența fizică simultană a comerciantului și a consumatorului, cu utilizarea exclusivă a unuia sau a mai multe mijloace de comunicare la distanță, până la și în momentul în care este încheiat contractul, inclusiv orice comandă făcută de consumator și

care produce efecte obligatorii asupra lui.

În continuare, Directiva 2011/83 UE în calitate de contract de vânzare îl numește orice contract în temeiul căruia comerciantul transferă sau se angajează să transfere proprietatea asupra unor bunuri către consumator, iar consumatorul plătește sau se angajează să plătească prețul acestora, inclusiv orice contract care are drept obiect atât bunuri, cât și servicii.

Deci, interpretarea gramaticală și logica a noțiunii de contract la distanță, ne permite să afirmăm că pot constitui obiectul material al contractelor la distanță, atât produse, cât și servicii. Este interpretabil faptul dacă această afirmație se referă și la contractual de vânzare-cumpărare la distanță. Oare poate fi obiectul material al contractului de vânzare-cumpărare la distanță atât bunuri, cât și servicii?

Literatura de specialitate autohtonă nu cercetează obiectul contractului de vânzare-cumpărare la distanță. Totodată, este evident faptul că fiind o varietate a contractului clasic de vânzare-cumpărare, contractul de vânzare-cumpărare la distanță este un contract translativ de proprietate. În acest context apare o întrebare pur teoretică la primă vedere, dar destul de importantă din punct de vedere a aplicării dispozițiilor legale. Oare poate fi obiectul contractului de vânzare-cumpărare și serviciile prestate de comerciant și cum poate fi transferat dreptul de proprietate asupra serviciului în acest caz?

În lipsa cercetărilor doctrinale, apelăm la legislația în vigoare, precum și la legislația europeană. În tabelul de concordanță pentru proiectul Legii privind drepturile consumatorilor la încheierea contractelor a fost subliniat faptul compatibilității parțiale între definiția contractului de vânzare prevăzută de Directiva 2011/83/UE, proiectul legii și legislația în vigoare [9]. Directiva definește contractul de vânzare ca orice contract care are drept obiect atât bunuri, cât și servicii.

La prima vedere, legiuitorul european asimilează contractul de vânzare-cumpărare și prestare de servi-

cii în cazul vânzării la distanță. Analizând motivele compatibilității parțiale a noțiunilor contract de vânzare și contract de vânzare-cumpărare, legiuitorul autohton explică că, contractele care au ca obiect atât bunuri, cât și servicii, și scopul principal al cărora este transferul proprietății asupra bunurilor, se consideră, în sensul prezentei legi, contracte de vânzare. Din analiza acestui document preparatoriu putem să constatăm că legiuitorul nostru permite existența contractului de vânzare-cumpărare cu obiect dublu: bunuri și servicii.

Este salutar faptul, că legiuitorul autohton și-a găsit inspirația în acquis-ul European-una dintre cele mai progresiste legislații în lume. Totodată, se vede o divergență conceptual-teoretică între legea nouă și legislația în vigoare și anume Codul Civil din 2002, Legea vânzării de marfuri Nr. 134 din 03.06.1994 [10], Legea privind protecția consumatorilor [11] și alte legi care reglementează instituția vânzării-cumpărării și varietățile ei. Este important de menționat faptul că pct.14 al preambului directivei 2011/83/EU stabilește că nu ar trebui să aducă atingere dreptului intern în domeniul dreptului contractelor în ceea ce privește aspectele care definesc dreptul contractelor care nu sunt reglementate de prezenta directivă. Considerăm că, prevederile directivei nu ar trebui să influențeze concepte atât de importante ca contractul de vânzare-cupărare și contractul de prestări servicii.

Deci legea specială nu ne oferă răspunsul clar referitor la natura obiectului contractului de vânzare-cumpărare la distanță. Totodată, din textul legii noi putem să desprindem unele aluzii referitoare la subiectul cercetat. Sintagma "sistem de vânzări sau de prestări de servicii organizate la distanță" utilizată în definirea contractului la distanță, ne face să concluzionăm că legiuitorul autohton, deși nu indică expres, totuși acceptă logica directivei europene precum că, orice contract la distanță, precum și contractul de vânzare-cumpărare la distanță poate

avea ca obiect nu doar bunuri, dar și servicii.

Este important de menționat faptul că actualmente există și alte legi care reglementează contractele la distanță. În acest context menționăm Legea privind comerțul electronic [12]. Prin legea nr. 59 din 06.04.17, au fost introduse unele concepte noi cum ar fi serviciu al societății informaționale care reprezintă obiectul tranzacțiilor electronice. Astfel, serviciu al societății informaționale este orice serviciu prestat în scopul obținerii unei remunerații, la distanță, prin mijloace electronice și la cererea individuală a destinatarului serviciului, inclusiv vânzări de bunuri on-line. Legea privind comerțul electronic enumără obiectele comerțului electronic:

- a) bunurile ce pot fi înstrăinate conform prevederilor legale;
- b) lucrările;
- c) serviciile.

Alin. (2) al articolului menționat stabilește că legislația poate stabili restricții referitoare la utilizarea în comerțul electronic a unor tipuri de bunuri, lucrări sau servicii.

Totodată, legea Nr. 284 din 22.07.2004 le numește lucrările și serviciile ca obiecte comerțului electronic, neîntrând în detalii în privința contractelor ce se încheie în cadrul acestui tip de comerț, precum și obiectul lor. Dar reieșind din scopul legii indicat în art. 1 care este crearea cadrului juridic pentru efectuarea comerțului electronic, stabilirea principiilor de reglementare și susținere de către stat a activității în domeniul comerțului electronic, precum și stabilirea regimului juridic al contractelor și comunicărilor electronice privind vânzarea bunurilor, executarea lucrărilor sau prestarea serviciilor, putem să facem o concluzie întemeiată că legea privind comerț electronic face o distincție principală între aceste 3 contracte.

În continuare vom analiza prevederile Legii despre încheierea și executarea contractelor la distanță privind serviciile financiare de consum Nr. 157 din 18.07.2014 [13]. Definind noțiunea comercializării la distanță a serviciilor financiare de consum,

legea explică că este un procedeu de vânzare sau de prestare a serviciilor financiare la distanță, care presupune utilizarea mijloacelor de comunicare și care nu implică prezența fizică simultană a furnizorului și a consumatorului. Astfel, legiuitorul atrage atenția asupra faptului că serviciile pot fi nu doar prestate, dar și vândute. În continuare, legea oferă noțiunea contractului la distanță (contract încheiat prin mijloace de comunicare la distanță) utilizând sintagma „scheme organizate de vânzări sau de prestări de servicii la distanță”, ceea ce mai degrabă este un concept economic, decât juridic.

Dacă atragem atenția asupra legislației unor țări vecine, putem să menționăm că există diferite abordări în privința obiectului contractului de vânzare-cumpărare la distanță. Spre exemplu, hotărârea Guvernului Federației Ruse în nr. 612 din 27.09.2007 cu privire la aprobarea Regulamentului de vânzare a bunurilor la distanță definind „Vânzarea bunurilor la distanță”, în calitate de obiect al acestuia numește doar bunurile pentru consum [14].

Dacă apelăm la cadrul legal român, Ordonanța de urgență nr. 34/2014 privind drepturile consumatorilor în cadrul contractelor încheiate cu profesioniștii stabilește expres că contractul de vânzare este orice contract în temeiul căruia profesionistul transferă sau se angajează să transfere proprietatea asupra unor produse către consumator, iar consumatorul plătește sau se angajează să plătească prețul acestora, inclusiv orice contract care are drept obiect atât produse, cât și servicii [15]. Deci, obiectul vânzării la distanță în România pot fi atât bunuri, cât și servicii.

La nivel European există unele documente cu caracter de recomandare, care tratează problematica obiectului contractului de vânzare-cumpărare la distanță. Astfel, Ghidul Comisiei Europene privind aplicarea Directivei 2011/83/EU evidențiază că în afară de contractele de vânzare-cumpărare și prestare de servicii există și contracte mixte, care conțin elementele ambelor

contracte, adică obiectul lor sunt și bunurile și serviciile [16].

Reieșind din definiția contractului de vânzare, oferită de Directivă, o caracteristică esențială a contractului de vânzare și a contractului mixt este transferul dreptului de proprietate asupra bunului consumatorului în schimbul prețului convenit. Din aceste considerente, dacă scopul principal al contractului este transferul dreptului de proprietate, el trebuie să fie clasificat ca contract de vânzare-cumpărare, chiar dacă el acoperă și anumite servicii oferite de vânzător, precum că instalarea, întreținerea sau orice alt tip de prelucrare, indiferent de valoarea relativă a bunurilor și serviciilor. Contractele mixte, care acoperă bunuri și servicii și, de obicei, ar trebui să fie considerate drept contracte de vânzare, din cauza scopului lor principal în următoarele cazuri:

- achiziționarea unui nou set de bucătărie, inclusiv instalarea acestuia în apartamentul consumatorului;
- achiziționarea de elemente de construcții specifice, cum ar fi ferestrele și ușile, inclusiv instalarea acestora în casa consumatorului;
- achiziționarea unui nou telefon mobil cu un abonament care oferă acces la o serie de servicii de comunicații electronice.

Drept consecință, în cazul în care transferul dreptului de proprietate nu este scopul principal al contractului, atunci acest contract **nu poate fi calificat ca unul de vânzare-cumpărare**.

Exemple de contracte, care acoperă atât servicii cât și bunuri care ar trebui să fie clasificate drept contracte de servicii, din cauza scopului lor principal sunt următoarele:

- un contract pentru repararea, renovarea și construirea unei anexe la o clădire;
- un contract de participare la un curs de formare, inclusiv livrarea stilourilor, cărților și dosarelor pentru fiecare participant.

Această interpretare a prevederilor Directivei 2011/83/EU este susținută de jurisprudența bine stabilită a Curții de Justiție cu privire la libera circulație a mărfurilor și

libertatea de a presta servicii. Spre exemplu, în cazul C-20/03 Marcel Burmanjer, Curtea a declarat că o activitate economică ar trebui examinată în contextul liberei circulații a mărfurilor sau a libertății de a presta servicii în cazul în care unul dintre aceste elemente „este cu totul secundar în raport cu celălalt și poate fi analizat împreună cu el” [17].

Astfel, un contract mixt ar trebui să fie considerat drept contract de vânzare, în cazul în care faptele demonstrează că scopul său real este transferul de proprietate asupra bunurilor. În cazul în care vânzarea cărții a jucat un loc deosebit de important în oferta comerciantului pentru participare la un curs de formare și în comunicările între părți și în cazul în care această carte a avut o valoare relativ semnificativă în comparație cu prețul total al cursului, acest contract poate fi clasificat mai degrabă ca un contract de vânzare, decât un contract de prestare a serviciilor în sensul directivei.

Reieșind din cele spuse, un contract poate fi atribuit la categoria contractului de vânzare-cumpărare sau prestare de servicii după scopul urmărit de părți.

De ce este foarte importantă delimitarea acestor contracte? Bineînțeles, există mai multe răspunsuri de ordin teoretic, dar și practic. Dacă pornim de la analiza Directivei 2011/83/EU, precum și Legii privind drepturile consumatorilor la încheierea contractelor, putem să evidențiem mai multe deosebiri dintre aceste instituții juridice.

În primul rând, calcularea termenului pentru exercitarea dreptului de retragere este diferită. Pentru contractele de servicii, perioada de retragere de 14 zile începe să decurgă de la încheierea contractului. Pentru contractele de vânzare, perioada de retragere începe să decurgă din momentul când bunurile sunt primite. Suplimentar, unele dintre dispozițiile directivei, cum ar fi art. 18 și 20 privind livrarea și transferul riscului, se aplică numai în cazul contractelor de vânzare.

Astfel, interpretarea oficială a directivei propusă de Comisia Europeană ne face să concluzionăm că,

prezentul act normativ nu încearcă să schimbe natura juridică a contractului clasic de vânzare-cumpărare, formând un contract hibrid de vânzare și prestare de servicii. Originalitatea și independența juridică a acestora nu este pusă la dubii. Organul executiv al Uniunii Europene explică că un contract de vânzare are scopul principal care constă în transmiterea dreptului de proprietate asupra unui bun. Această obligație fundamentală poate fi însoțită de obligația accesorie, care constă în prestarea unor servicii care ar permite realizarea mai completă a dreptului de proprietate.

Astfel, dispozițiile legii autohtone privind drepturile consumatorilor la încheierea contractelor urmează a fi interpretate în sensul propus de Comisia Europeană. Din aceste considerente, obiectul material principal al contractului de vânzare la distanță este bunul. În unele cazuri el poate fi însoțit de obiect material accesoriu- servicii, doar atunci când scopul principal al contractului la distanță este transferul dreptului de proprietate asupra bunului.

În continuare se pune problema de ordin terminologic, adică denumirea legală a obiectului contractului de vânzare-cumpărare la distanță și regimul lui juridic. Directiva 2011/83/EU reglementând obiectul contractului de vânzare operează cu noțiunea de bunuri sau în limba engleză «goods». Directiva îl definește drept orice obiect corporal mobil, cu excepția obiectelor vândute prin executare silită sau altfel, prin autoritatea legii; apa, gazul și energia electrică sunt considerate „bunuri” în sensul prezentei directive atunci când acestea sunt puse în vânzare în volum limitat sau în cantitate fixă. Suplimentar, directiva menționează despre bunuri produse conform specificațiilor clientului care înseamnă orice bunuri care nu sunt prefabricate, produse pe baza opțiunilor individuale sau a deciziei clientului.

Totodată, legea autohtonă nr. 8 din 26.02.2016 conține și o altă denumire a obiectului tranzacțiilor la distanță și anume „produsul”. Astfel, legea definește produsul

ca orice obiect corporal mobil, cu excepția obiectelor vândute prin executare silită sau altfel, prin autoritatea legii; apa, gazul și energia electrică sunt considerate „ produse” în sensul prezentei legi atunci când acestea sunt puse în vânzare în volum limitat sau în cantitate fixă. Iar produse realizate conform specificațiilor clientului sunt produse care nu sunt prefabricate, fiind realizate pe baza opțiunilor individuale sau a deciziei clientului. Astfel, apa, gazul și energia electric pot forma obiectul tranzacțiilor de vânzare-cumpărare la distanță.

Se vede că definițiile prezentate sunt identice, diferă numai termenul utilizat. Dar oare conceptele de bunuri și produse sunt sinonime? După părerea noastră, răspunsul este unul negativ. În calitate de categorie juridică noțiunea de bun este mult mai largă și include toate lucrurile susceptibile apropierii individuale sau colective și drepturile patrimoniale.

În continuare oare această divergență se bazează pe traducere, transpunere necalitativă a directivei sau legiuitorul autohton a avut intenții de a introduce alte concepte în legea nouă decât cele menționate în directiva?

În tabelul de concordanță pentru proiectul Legii privind drepturile consumatorilor la încheierea contractelor a fost evidențiată compatibilitatea parțială între prevederile directivei 2011/83/UE și legii nr. 8 din 26.02.2016[18]. Această divergență este explicată prin faptul că noțiunea de produs se utilizează din Legea privind protecția consumatorilor Nr. 105 din 13.03.2003. Totodată, art. 26 inclus în dispoziții finale și tranzitorii din Legea privind drepturile consumatorilor la încheierea contractelor stabilește că toate termenele incluse în prezenta lege se interpretează în conformitate cu prevederile Codului civil al Republicii Moldova.

Totodată, legea Nr. 105 din 13.03.2003, utilizând acest termenul „produs”, îi conferă o altă semnificație. Astfel, produs este bunul destinat consumului sau utilizării individuale, orice bun sau serviciu, inclusiv bunurile imobile, drepturile

și obligațiile aferente. Legea nr. 8 din 26.02.2016 prevede în mod expres că bunurile imobile, drepturile și obligațiile aferente nici într-un caz nu pot forma obiectul vânzării-cumpărării la distanță. Suplimentar, Legea privind protecția consumatorilor nu specifică expres faptul că produsul trebuie să fie obiect corporabil, ceea ce este evidențiat în mod direct în legea nr. 8 din 26.02.2016.

Reieșind din cele spuse, putem să facem o concluzie că conceptul de produs utilizat în legea nr. 8 din 26.02.2016 are alt sens, decât în legea privind protecția consumatorilor, iar explicația oferită de tabelul de concordanță pentru proiectul Legii privind drepturile consumatorilor la încheierea contractelor este una greșită.

Totodată, reieșind din faptul că conceptul de bun este mult mai larg decât conceptul de produs, putem să afirmăm că în relațiile de vânzare-cumpărare la distanță urmează a fi utilizat anume termenul specific - produs, deoarece există mai multe restricții referitoare la obiectul acestui contract reieșind din specificul lui. Cu alte cuvinte, nu orice bun poate fi vândut prin schemele organizate de vânzare la distanță. Astfel, anume produsul este obiectul material al contractului de vânzare la distanță, dar utilizarea termenului de bun în sens larg al cuvântului este improprie în raporturile cercetate.

Definiția produsului oferită de legea nr. 8 din 26.02.2016 stabilește expres că produsul este doar bun **corporabil**. Din aceste considerente reiese că prin contractul de vânzare-cumpărare la distanță nu poate fi cesionată creanța transmisibilă și sesizabilă așa cum o prevede legislația civilă.

Suplimentar, în conformitate cu prevederile art. 5 din legea nr. 8 din 26.02.2016 informația cu privire la obiectul contractului, prezintă o parte inseparabilă a tranzacției la distanță și nu poate fi modificată decât în cazul în care părțile contractante convin altfel în mod expres. Articolul nominalizat stabilește că înainte ca un contract la distanță sau negociat în afara spațiilor co-

merciale sau orice ofertă similară să producă efecte obligatorii pentru consumator, comerciantul trebuie să furnizeze consumatorului informații despre contract într-un mod clar și inteligibil.

Concluzii. Reieșind din cele spuse, în calitate de obiect al contractului de vânzare la distanță pot apărea produse mobile, neconsumabile, corporabile și servicii aferente necesare pentru realizarea dreptului de proprietate asupra produselor procurate, însoțite de informație clară și inteligibilă. În cazul în care în tranzacțiile la distanță participă consumatori în calitate de cumpărători, în conformitate cu prevederile legii nr. 8 din 26.02.2016 și legii nr. 105 din 13.03.2003, obiectul contractului trebuie să fie achiziționat pentru satisfacerea necesităților nelegate de activitatea de întreprinzător sau profesională.

Referințebibliografice

1. Codul Civil al RM. Nr. 1107 din 06.06.2002 Publicat în MO al RM din 22.06.2002, nr. 82-86, art. 661.
2. Гражданское право: В 4 т. Том 3: Обязательственное право: Учебник. 3-е издание, переработанное и дополненное. Под ред. Е.А.Суханова. М. Волтерс Клувер, 2008
3. Витрянский В.В., Договор купли-продажи и его отдельные виды. Москва: Статут, 1999, p. 183
4. G. Chibac, S. Brumă, O. Robu, N. Chibac. Drept civil. Contracte și succesiuni. Curs universitar. Ediția a 2. Chișinău 2014, p.15.
5. Codul civil al României aprobat prin Legea Parlamentului României nr.287 din 17 iulie 2009. În: Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 409 din 10 iunie 2011.
6. Pop Liviu, Popa Ionuț – Florin, Vidu Stelian Ioan. Tratat elementar de drept civil. Obligațiile. București: Universul juridic. 2012. 889 p.
7. Legea privind drepturile consumatorilor la încheierea contractelor. Nr. 8 din 26.02.2016. Monitorul Oficial al Republicii Moldova, 25.03.2016, nr. 69-77, art. 115.
8. Directiva al UE privind drepturile consumatorilor. Nr. 2011/83/UE. Publicat în: *Journal Oficial al UE* L 304 din 22.11.2011, p 0064-0088.
9. <http://www.justice.gov.md/file/Centrul%20de%20armonizare%20a%20legislatiei/Baza%20de%20>

[date/Materiale%202015/Acte/NP-NAL2015/Legea%20privind%20drepturile%20consumatorilor/Tabel_de_concordanta_.pdf](http://www.justice.gov.md/file/Centrul%20de%20armonizare%20a%20legislatiei/Baza%20de%20date/Materiale%202015/Acte/NP-NAL2015/Legea%20privind%20drepturile%20consumatorilor/Tabel_de_concordanta_.pdf)

10. Legea vânzării de marfuri Nr. 134 din 03.06.1994 Publicat : 08.12.1994 în Monitorul Oficial Nr. 17 art Nr : 177

11. Legea RM privind protecția consumatorilor. Nr. 105 din 13.03.2003. Publicat în MO al RM din 27.06.2003, nr. 126-131, art. 507.

12. Legea privind comerțul electronic. Prin legea prin LP59 din 06.04.17, în vigoare 05.03.18 MO144-148/05.05.17 art.231

13. Legea RM despre încheierea și executarea contractelor la distanță privind serviciile financiare de consum. Nr.157 din 18.07.2014. Publicat în: MO al RM din 22.08.2014, nr. 249-255, art. 572.

14. Hotărârea Guvernului Federației Ruse în nr. 612 din 27.09.2007 cu privire la aprobarea Regulamentului de vânzare bunurilor la distanță definind "Vânzarea bunurilor la distanță" http://www.consultant.ru/document/cons_doc_LAW_71418/cec-011b240d930e3ba04a9e26bc38d7c-4c5f2def/

15. Ordonanță de urgență nr. 34/2014 privind drepturile consumatorilor în cadrul contractelor încheiate cu profesioniștii, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative. Monitorul Oficial al României, Partea I nr. 427 din 11/06/2014.

16. http://ec.europa.eu/justice/consumer-marketing/files/crd_guidance_en.pdf, p. 7

17. Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului nr. C-108/09 Ker-Optika bt http://ec.europa.eu/justice/consumer-marketing/files/crd_guidance_en.pdf, p. 7

18. [http://www.justice.gov.md/file/Centrul%20de%20armonizare%20a%20legislatiei/Baza%20de%20](http://www.justice.gov.md/file/Centrul%20de%20armonizare%20a%20legislatiei/Baza%20de%20date/Materiale%202015/Acte/NP-NAL2015/Legea%20privind%20drepturile%20consumatorilor/Tabel_de_concordanta_.pdf)

Vlada Calmîc,
tel. 079152403,
e-mail: vlada.co@mail.ru